

andre Bestemmelser der, om at Indenrigsministeriet kan i videnskabelig Interesse give bestemte Personer Tilladelse til inden for en vis Tid at gaa uden for Lovens Bestemmelser, og endvidere er det foreslaaet, at give bestemte Personer en indskrænket Tilladelse til i Tiden fra 1ste November til 1ste Januar at indfange Smaa-fugle af Fink- og Dompappelslægten, da det er Smaafugle, der her til Lands kunne trives i Bur, medens andre, som f. Eks. Mejsler og Svaler, ikke kunne trives i Bur, hvorfor de heller ikke ere medtagne. Udvalget har om dette Punkt ligesom om de foregaaende henvendt sig til saakundige, til Universitetet eller i dette Tilfælde til de Folt, som sælge saadanne Smaafugle. Man har ment, at det vilde være rigtigt at tillade Folt inden for en vis begrænset Tid, som her angivet, at fange de Smaafugle, som kunne trives i Bur, idet man mente, at det vilde være til Fornøjelse; thi hvor skulde man ellers faa de Fugle fra? Man holder haade Stillsidder og Dompapper i Bur, og at dette ikke stader de vedkommende Dyr, tror jeg er tilstrækkeligt bevist ved, at man kan have dem i mange Aar. Jeg har ogsaa i denne Henseende henvendt mig til den ornitologiske Professor ved Universitetet, og han mente, at de kunde leve længere i Bur end udenfor, og man kan altsaa ikke sige, at man tager Livet af dem. Denne Bestemmelse er altsaa indsat, dels for at Fuglesængere kunne faa Lejlighed til at fange, og dels for at de Folt, der gerne ville have Stillsidder, Finker og Dompapper i Bur, kunne faa Lejlighed til at faa nogle. Det øvrige af denne Paragraf har ikke nogen videre Interesse.

§ 18 er der gjort den Forandring, at medens der i det forelagte Lovforslag staar, at der ikke maa sælges noget Dyr før to Dage efter, at vedkommende Dyrs Jagttid er gaaet, har Udvalget ment, at det var tilstrækkeligt at sige: Dagen efter. — Saa komme vi til § 19, hvor Landstinget har indsat, at man ikke maa bruge Mynder eller Hunde af Myndeslægten til Jagt. For Djeblicket maa man gerne bruge Mynder og Hunde af Myndeslægten til Jagt, men kun naar man har et samlet Areal af 200 Tdr. Hartkorn; men det er en meget vag Arealbestemmelse, idet det jo ikke er nogen Arealbetegnelse; i nogle Provinser vil det saaledes være et langt større Areal end i andre. Gaaſte at forbyde Jagten med Mynder har man ikke fundet Anledning til; thi naar en Mand har et saa stort Areal, at han kan jage derpaa uden at forulempe sin Nabo, syntes Udvalget ikke, der er sær-

Anledning til at forbyde denne Jagt — og at det skulde være særlig at plåge Dyrene at jage paa den Maade, har man heller ikke kunnet gaa ind paa, idet man ved Skydevaaben ansthyder et stor Mængde Vildt, og det i det hele taget ved den almindelige Jagt gaar i langt højere Grad ud over Vildtet, f. Eks. naar der holdes en Klappjagt paa Hærer paa et Sted, hvor der er mange af dem. Myndejagten bestaar derimod kun i en Jagt efter 1 eller 2 Hærer — det bliver i Grunden kun en Midelur efter et Stykke Vildt, som da enten bliver dræbt eller undløber, og det bliver ikke anskudt eller lemlæstet; man har derfor ikke ment, at der var Anledning til at gøre denne Undtagelse; man har blot fastsat, at den Mand, der skal kunne udøve denne Jagt, maa have mindst 2,000 Tdr. Land samlet Jord som sin Ejendom; med den Indskrænkning har man ment, at man kunde opretholde det bestaaende, saaledes at det altsaa ikke kommer til at hedde „200 Tdr. Hartkorn“, men „2,000 Tdr. Land egen Jord“. Det andet Punkt paa § 19 har ingen videre Betydning.

§ 20 har Udvalget forandret noget med Hensyn til Bestemmelserne om Brugen af Gift, idet man har ment, at det skulde være Amtsraadene, som skulde kunne give bestemte Personer paa begrænset Tid Tilladelse til at sætte Gift for Rovdyr. Jeg skal her henbise til Bilag 7, hvor man vil finde en Skrivelse fra de 2 store Jærtræavlerforeninger her i Landet, i hvilken Udvalget anmodes om at tage denne Sag under Overvejelse. Vedkommende Foreninger have ment, at det ellers kunde være vanskeligt for Smaafolt, der bo op til store Skove, at holde Hønsgeaarde, fordi deres Jærtræ i alt for høj Grad vilde blive efterstræbt. Dette har man altsaa søgt at imødefomme, og man har endvidere med Hensyn til Strikknir søgt Oplysning, og Udvalget har fundet, at det var en meget virksom og hurtig dræbende Gift. — Udvalget har foreslaaet at lade det sidste Punktum af § 21 udgaa; det lyder saaledes: „Den, der driver Handel med Vildt, er uberettiget til at erhverve Vildt af Personer, hvis Navn og Bopæl ere ham ubekendte.“ idet man har ment, det var urimeligt at uleslige Folt med det.

Udvalget har ligeledes foreslaaet at lade § 22 udgaa. Den handler om Brebbuer; man har ment, det vilde være meget vanskeligt at fende en Brebbue fra en almindelig Due, og i det hele taget har man ikke fundet Anledning til paa særlig Maade at beskytte dem. Naar en Brebbue flyver hen-